

XXIX. ÉVF. 1929. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORietUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ELECTORUM CONSERVASTI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Tartsd meg, Isten, Szentatyánkat. — *Dr. Serédi Jusztinián*: A pápa és az Eucharisztia. — *Dr. Hász István*: Eucharisztia és élet. — *Fáklya*: Jézus Szíve, a Magasságbelinek szent szekrénye. — *Német István*: Hull a hó. — *Oltáregyleti élet*.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak a kis Jézus átadásában gazdag karácsonyt kívánunk, sok lelki örömmel és boldogsággal.

Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

***

Jelen számunkhoz csekklapot mellékelünk. A január 1-én kezdődő új évfolyamra kérjük az előfizetés megújítását és folyóiratunk kegyes ajándítását.

***

Megjelent *De Guigné Anna* élete. *Gróf Jankovich-Bésán Endréné fordításában a szalézi Don Bosco* nyomda kiadásában. Különösen a leányifjúság olvashatja nagy lelki haszonnal ezen bájos gyermeklélek élettörténelét. Megrendelhető a Szalézi Művek igazgatóságánál Rákospalotán.

***

Az «Örökimádás» szerkesztője igen hálásan venné, ha a m. t. előfizetők a lapra vonatkozó kívánságaikat vele közölnék, hogy így igényeiket minél jobban kielégíthesse.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér liliom... ..	—15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL» imakönyv ének-pótfüzete megjelent. Most már nem kell külön énekeskönyvet venni, mert ebben átlag minden használatos ének megvan. A 79 lapból álló pótfüzet ára 50 fillér. Ha csoportosan rendelik, 50 pldtól kezdve 40 fillér darabja. Így «Az isteni Gyermekebarát» imakönyvvel együtt minden igényt kielégít. Megrendelhető kiadóhivatalunkban.

„Tartsd meg, Isten, Szentatyánkat.“

AZ ÚR JÉZUS földi helytartójának aranyjubiläumára készül az egész világ. Minden katolikus boldog, ha lelkiismeretének ítélőszéke előtt arról számolhat be, hogy valamivel hozzájárult ehhez a jubileumhoz. Ha nem küldhetett fejedelmi adományt, legalább röpimákkal, fohászokkal indított el égi ajándékokat feléje. Milyen fönséges ez a Róma felé tekintő megmozdulása a katolikus társadalomnak!

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, a szegény missiók javára az egész ország területén levő oltáregyesületektől **negyvenkettőezer pengő értékű** egyházi szerelést küldött Rómába. Olyan nagyon impozáns megnyilatkozása ez a Szentatyánk iránti szeretetnek, hogy azt hisszük, páratlan az egész világon. De nem véletlen, hogy ép az oltáregyesületek voltak azok, amelyek hazánkban a Szentatya jubiléumára mozgalmat indítottak: az oltáregyesületeket az a körülmény lelkesítette, hogy a *Szentatya jubileuma eucharisztikus ünnep*: a legszentebb áldozat ötven éven át való bemutatásáérti nagy hálaadásnak az ünnepe.

Ahányszor ez ötven év alatt a Szentatya az átváltoztatás ígét a kenyér és bor fölött elmondotta, annyiszor született újra Krisztus az oltáron, annyiszor egyesült a Szentatya lelkével, annyiszor vitte beléje a «kegyelmek forrását» a szent áldozásban. Különösen amióta pápa lett a milánói bíboros érsekből, mekkora jelentősége van egy ilyen pápai szentáldozásnak! A pápai szentáldozáskor egyesül Krisztus az Ő helytartójával s ilyenkor bizonyára az Úr szemével lát a Szentatya. Az Ő tekintete fölföd előtte mindent, még a legtitkosabb és legparányibb dolgokat is. Az Úr Szívének apostoli heve átjárja a Szentatya szívét, akaratát innét merít gigászi erőt. Mert vasakarató pápa ám XI. Pius. Nincs az a hatalom, amely Őt Istentől vezetett akaratáról eltérítené. Jöhet akár milyen kedves kardinális intervenciója, amit a Szentatya elhatározott, azon nem lehet változtatni többé. Ehhez egy ilyen felelősségteljes állásban

igazán csak az isteni kegyelem alapján állás biztonsága elégséges. *Tanuljuk meg mi is tőle, az Úrral való egyesülés és állandó lelkikapcsolat fontosságát*, mert életünk csak Krisztussal egyesülésben van és csak úgy épül igazán a lelkünk épülete, ha az Úr áldott keze naponta igazít rajta és jelenléte bevilágít minden rejtekébe s észrevételi velünk az igazi eredményeket és a veszedelmes kiszögelléseket is.

A számtalan lelkicsokor és sok százezer ajándék között a legértékesebb mégis a december 21-i szentáldozásunk lesz, amikor a szívünkben megjelenő Úr Jézus előtt imádkozhatja el a lelkünk: *«Tarts meg Isten Szentatyánkat Krisztusnak helytartóját»*. Készüljünk erre az Úrral való végtelenül fontos társalgásra, amely alatt az Ő földi helytartója és egyháza ügyeiről fogunk Vele alázatosan beszélni.

Dr. Mátrai Gyula.

A pápa és az Eucharisztia.*

Mélyen tisztelt eucharisztikus nagygyűlés!

Az idei nagygyűlés alkalmával Öszentsége aranymiséje jegyében ünneplünk. Ünnepeljük a pápát. Mikor megnyitom a gyűlést e szent helyen, nem mulaszthatom el, hogy rá ne mutassak arra a bensőséges viszonyra, amely a pápa és Eucharisztia között van. X. Pius eucharisztikus pápa volt; példájával előmozdította az Eucharisztia kultuszát és azon fáradozott, hogy e kultusz mentől jobban elterjedjen. XI. Piust is megilletné ugyan-e cím, mert az az irányelve, hogy az Anyaszentegyházat, Krisztus misztikus testét, csak Krisztus valóságos szent testének és vérének tisztelete vezetheti el céljához. Ép azért Szentatyánk iparkodik az Eucharisztia kultuszát felvirágoztatni.

Teszi pedig ezt elsősorban az ő példájával. A Szentatya — ki már 50 év óta mindennap magához veszi az Oltáriszentséget a szentmisében — most is lankadatlan buzgósággal készül minden egyes szentmiséjére és szentáldozására (hogy a végtelen értékű áldozatot méltóképpen mutathassa be). Azt hiszem, nem árulok el titkot és nem követek el sértést, ha megemlítem, hogy a Szentatya mindennap gyónik és így készül az Eucharisztikus áldozat bemutatására.

— De nemcsak saját lelkét készíti elő, hanem törvényeivel igyekszik az Eucharisztia kultuszát az egész világon mélyebben meggyökereztetni. Ez a cél vezette a római eucharisztikus kongresszus megszervezésében is. Én is jelen voltam e kongresszuson s akkor láttam, hogy a Szentatya ledöntve a kor alkotta válaszfalat, megszakítva a tradíciókat, kiment az

* Öeminenciája díszgyűlési beszédje, feljegyzések alapján.

utcára a szentségi körmenetben, hogy megmutassa a világnak: mi Rómában mindenütt otthon vagyunk. S míg X. Pius alatt itt-ott alakult egy-egy körmenet, XI. Pius kiadta a jelszót: kimegyünk az utcára!

Parancsa, útmutatása helyes volt. Senki moccani nem mert, senki kezet nem emelt, hanem mindenki meghajolt az Eucharisztia előtt. Az öregek visszagondolva a régi időkre, emlékezhetnek arra, amikor szentségi körmeneteket vezettek, most a pápa megérthette, hogy az Eucharisziát vive nyerte vissza szabadságát.

— Nem csupán intenzíve igyekezett Öszentsége az Oltáriszentség kultuszát előmozdítani, hanem azt akarja, hogy az Egyház mindenütt elterjedjen a nagy parancs szerint: Elmenvén tanítsatok minden nemzeteket... Missziós pápának lehet őt nevezni. Minden gondolata arra irányul, hogy a hitet mindenki megismerje. S így szent hitünk terjesztésével terjeszti az Oltáriszentség kultuszát, melyet mindenütt bemutatnak, ahová csak az evangélium szózata elhangzik. Amerre misszionárius jár, mindenfelé terjed az Eucharisztia tisztelete is. A Szentatya óhaja: Egy akol legyen és egy pásztor. Az Oltáriszentséggel pedig azt akarja, hogy mindenütt bemutassák ezt az áldozatot, hogy az Oltáriszentség áldozatának szeretete az egész világra kiterjedjen.

Eucharisztia és élet.

Diszgyűlésünkön elmondotta *dr. Hász István* tábori püspök.

Mélyen tisztelt Eucharisztikus Kongresszus!

Kedves ünneplő testvérek!

Minden mozog, minden változik, panta rhei! — mondta Empedoklesz, az antik görög géniusz híres filozófiai reprezentánsa.

Mi a különbség az istenek és az emberek között? Was unterscheidet Menschen von Göttern? — kérdezi Goethe, a modern szellem legnagyobb irodalmi képviselője: az író, «the writer» Amerika Platójának, Emersonnak találó jellemzése szerint.

S mit felelt rá Goethe?

Ezt: az a különbség az Isten és az emberek között, hogy amíg Ő az örökkévalóság mozdulatlan szikláján áll és sok-sok hullám vándorol, örök folyam zúg előtte, addig minket az egyik hullám felemel, a másik a mélybe dönt s elmerülünk: dass viele Wellen vor Ihnen wandeln, ein ewiger Strom; uns hebt die Welle, verschlingt die Welle und wir versinken.

Tényleg úgy is van: az élet nem tengerszem, hanem folyóvíz,

amely szüntelen mozog, folyton-folyvást változik! Most lassabb ritmusban ballag, majd gyorsabb ütemben lejt és iramodik; most síma, egyenes vonalban szelíd lankák mellett csobog és csacsog, majd tajtékozva örvénylik vagy zúgva esik és szökik szikláról-sziklára s háborogva túr új utat előre.

Korunkban, vagy helyesebben napjainkban az élet folyama új fordulóhoz közeledik.

Nemcsak a szeizmográf-lelkű költők és bölcselők, de mindnyájan érezzük, hogy e titokzatos áram (mint ahogyan sz. Agoston szereti nevezni az életet) valami más irányt vagy iramot készül venni: új világ kezd kialakulni!

S milyen lesz annak az új világnak a képe?

Olyan, amilyennek azok a belső, bennünk élő, lelkünk mélyein érő csirák mutatják! Azok a csirák, amelyek máris megvannak, mozognak és mozgatnak bennünket az új világkép felé.

Mozognak és mozgatnak, mint óhajok és sóhajok, mint álmok és remények, mint örömek és fájdalmak: több vagy kevesebb tudatossággal és erővel aszerint, vajjon a modern élet suhogó sodrában siklunk-e, mint a pisztrángok a hegyipatak kristályában; vagy a kiöntésekben, a holt vizeken tengünk, élünk, mint a nádak és kákák.

Ha a belső vágyak és nyugtalanságok dinamikus erőkké fokozódnak, akkor majd kilépnek belőlünk és mint világváltoztató energiák, mint az egyéni, családi, társadalmi és állami életet átforgató eleven erők mutatkoznak be.

Micsoda új világalakító nyugtalanságok jelentkeznek a lelkek mélyében és mélyében s milyen a viszony, milyen a kapcsolat közöttük és az Eucharisztia, a legfőlségesebb Szentségben jelenlevő Krisztus között? — bizonyára olyan probléma ez, amely méltó a kongresszus magas és magasztos célkitűzéséhez s az önök érdeklődéséhez és figyelméhez.

Nos, Berdajev orosz filozófusnak, a darmstadti Schule der Weisheit messze kimagasló alakjának a megfigyelése és megállapítása szerint is, a többek közt különösen három szükséglet kezd egyre nagyobb erővel dolgozni a lelkekben,

I.

1. Az első a vágy bensőségebb vallásosság után.

Mit akar ez jelenteni?

Azt, hogy az új idők embere érzi és itt-ott már nyíltan meg is vallja: Nekem egészen közvetlen élményemmé kell tennem az Istentől való abszolút függőségemet és az Istenre és az Istenhez irányítottságomat. Nekem époly természetesnek és magátólértetődőnek kell éreznem és tartanom sz. Pálnak azt a szavát: Az Istenben élünk, mozgunk és vagyunk! — mint amilyen egyszerű igazságnak és mélységes valóságnak érezné és

mondaná a fenyőfa, ha érezni és beszélni tudna, azt hogy — a földtől és az égtől, a levegőtől és a naptól függ!

2. A lélek Istenbe gravitálásának, theocentrizmusának, vagy theocentripetális törekvésének és igényének e felfakadását és feltörését csak örömmel üdvözölhetjük.

Örömmel annál is inkább, mert sokáig úgy látszott (és ezt még a mi kultúrbölcselőink és vallásfilozófusaink közül is többen, még a nagy és a rajta alapuló technikai kultúra, az u. n. Technicizmus természeténél Przywara S. I. és Erhard is hirdették) mintha a gépek egyre növekvő uralmánál fogva, immanens szükségszerűséggel a centrifugális törekvéseket emelné diadalra s a csillagokról a röögkre, az égről a földre fordítaná és rögzítené az ember szemét és lelkét.

Nem, valami csodálatos törvény erejében: minél inkább növekszik a technika segítségével az ember uralma a fizika felett, annál inkább növekszik szükséglete a metafizika, a metafizikai, érzékfeletti világ után: a béke, a csend után, bensőség, az Istennel való meghittség után, hogy a szétszóródásból és hajszából az örökkévalóság csendes tengerén kipihenhesse, felüdíthesse és rekonstruálhassa magát.

3. S az Istennel való e bensőséges kapcsolódást páratlanul szolgálja és segíti az Eucharisziának, a közöttünk élő Krisztusnak az imádása és vétele.

Nézzétek csak meg azokat, akik eucharisztikus életet élnek, akik imádják és veszik az Urat! Bensőség, áhitat, elmélyültség, elmerültség, finom meghittség és melegség sugárzik róluk.

Mercier bíborosról mondta valaki: Ha hallgat is, beszél s ha beszél is, csend ünnepele szavaiban. És nem tapasztaltuk-e magunkon is, hogy valahányszor áhitatos adorációt, szentáldozást vagy szentmísehallgatást végeztünk: mindanyiszor elmélyedtünk, fölmelegedtünk, megtermékenyültünk.

Megtermékenyültünk azzal, ami a darmstadti orosz bölcseleő szerint is az új idők psychéjének második igénye és szükséglete: a belsőségesebb kapcsolat embertestvéreinkkel!

II.

1. Közelebbi, lelki kapcsolat embertársainkkal, vagy az Evangélium örökség, egyszerű kifejezése szerint, felebaráti, testvéri szeretet, mint szent szolidaritás, mint szent összetartozandóságérzet! — ez az a csodaszer, ez az a gileadi panacea, amely egyesegyedül gyógyíthatja az individuális és hyperindividuális életnek, az egyéni és társadalmi létnek lángoló sebeit.

Azokat a nyílt és titkos kelevényeket, amelyeket egyfelől a féktelen élvezetvágy, az egocentrikus hedonizmus, másfelől az elkeseredett nyomorúság, a pauperizmus depressziója fakaszt fenn és lónn egyaránt.

2. Ki ne örülne annak az áldott áramnak, amely tényleg újra meg-

indult az emberiség lelkében, hogy az embereket a túlzott individualizmus rideg, gögös váraiból a szeretet és összetartás virányaira vigye?

S nem kell-e egyenesen providenciálisnak mondanunk azt, hogy amíg egyrészt szemlátomást növekednek a nagyvárosok, az emberiség ezúrvárosos temetői, az egymástól elfordulásnak, az egymással nemtörődömségnek, az egoizmusnak e szörnyű bacillus-telepei: ugyanakkor e halálos atmoszférával szemben felkerekedik az új szellő, az új szellem, amely egymásfelé fordítja és tereli a szíveket s megfakasztja bennük a szeretetnek, az összetartózándóságnak a szükségletérzetét?!

3. Nos, ezt a második áramot is — semmi se táplálja, semmi se erősíti, semmi se tisztítja és emeli annyira, mint épen az Eucharisziának, a közöttünk élő Krisztusnak a kultusza.

Ha az Eucharisziára, a közöttünk élő Úrra adoráló lélekkel emelem szememet és szívemet, akkor Azt nézem, Azt imádom, Annak a sugarait veszem, aki úgy szerette az embereket, hogy nemcsak felséges tanítását, felséges példáját és felséges Egyházát adta és hagyta az emberekre; hanem rájukhagyta, nekünk adta és nekem adja Magát is — édesen, kedvesen, egyszerűen, az örök isteni szeretet kiáradásával!

Mit frischem Blick bemerke freudig und wandle sicher wie geschmeidig durch Auen reich begabter Welt! — mondja és tanácsolja Goethe.

Nos, ha friss, hűvő tekintettel nézek az Úrra az Eucharisziában, felfakad bennem a testvéri szeretetnek krisztusi forrása és nem tudok másként, mint tisztelettel és szeretettel nézni és gondolni testvéreimre.

És ha tudatosan megyek fel a misztikus Kálváriára és tudatosan veszek részt a keresztáldozat misztikus megújításában, a szentmiséáldozatban, amikor az Isten Baránya az emberekért, a Testvérekért — nemcsak közöttünk lakik, de újra és újra feláldozza magát: akkor a testvéri szeretet forrása szent forrásba jön bennem s elindít az áldozatok útjára.

És ha a szentáldozásban magamhoz veszem Őt és én Ő benne és Ő énbennem kezd élni és működni: akkor a testvéri szeretetnek az a szent forrása kiömlik belőlem és új, csodás tartalmat nyer életem. S ez az, amire (harmadszor és befejezésül) rá szeretnék mutatni. Az új idők emberének a szemében érték, csodás, misztikus folyamat lesz a földi élet! — mondják a jövő meglátói.

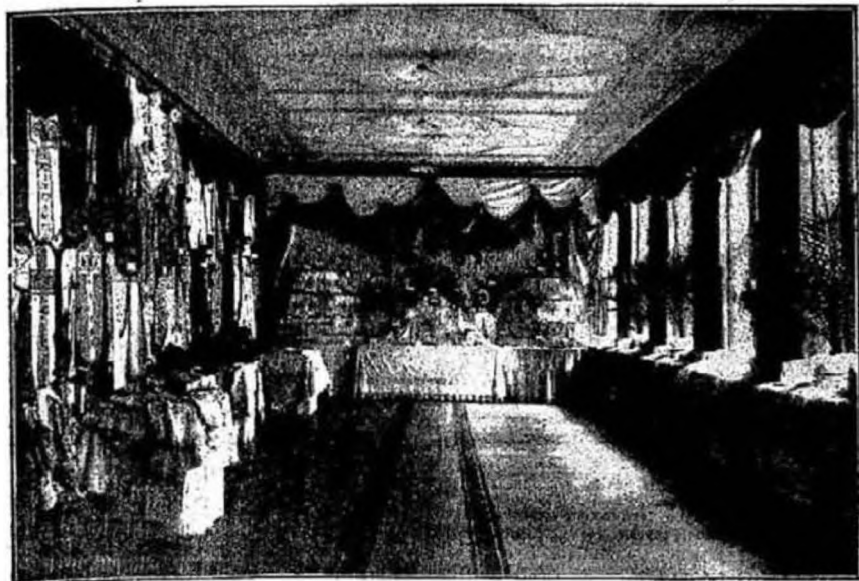
Bárcsak úgy lenne!

Bárcsak ez az értékelés és érzés minél hamarább általánossá lenne ott is, ahol az élet értéke devalválódik, ahol a pesszimizmus ósvégű ködei s a lemondás hollói és varjúi kárognak a lelkekben. Igazuk van azoknak, akik e ködök és varjak elűzését a gazdasági és társadalmi viszonyok jobbrafordulásától várják: de csak részben, csak félig van igazuk.

Mert amilyen bizonyos az, hogy e ködök és varjak nemcsak a vityilókat lepik el, hanem a dús palotákat és parkokat is: olyan bizonyos, hogy a pesszimizmus és lemondás orvossága nemcsak a külső viszonyok javításában, hanem és főként a, belső világnak, a lélek világának a megújításában és megsugarasodásában rejlik.

S mi újítja meg, mi sugarazza be lelkünket s mi teszi felséges értékűvé földi életünket?

A Szentatya jubileumára Rómába küldött egyházi ruhák kiállítása.

Annak a krisztusi igazságnak a lelkünkbefogadása és lelkünkben-tartása, hogy a földi élet az örök élet előcsarnoka, s hogy földi életem munkájától, harcától és kereszthordozásától függ örök életem értéke és gazdagsága.

S ha ezekhez odajárul az a tudat: Ime, az Eucharishtiában jelen van s azért van jelen az Úr, azért áldozza fel Magát értem, azért nyújtja Magát nekem, hogy a földi munkában, a földi harcokban és szenvedésekben segítségemre legyen s hogy tehát Ő Maga vezessen és támogasson el, föl az örökkévalóságba: akkor a földi élet és annak minden rezdülése szinte isteni fényben és értékben tündöklék fel előttem.

Szépen, nagyon szépen hangzik Goethe tanácsa: Am Sein erhalten dich beglückt! Das Sein ist ewig, denn Gesetze bewahren die lebendigen Schätze, aus welcher sich das All geschmückt. De nemcsak szépen hangzik,

hanem felségesen hat és dolgozik bennem az a tudat, hogy itt van, velem van, hozzám jön és egyesül velem az időben az örökkévalóság Ura Istene!

Ha tehát igaz az, hogy az emberiség valóban a megújulás irányába, vagyis az Istennel, az emberekkel és az étellel való kapcsolatának áttüzesítése felé fordul: akkor újból providenciálisnak érzem és vallom X. Pius pápa eucharisztikus pontifikátusát, azt a magasztos gesztusát, amellyel a tabernákulumot kinyitotta az emberiség előtt s ezzel kitárta a föld számára a megújulás, felfrissülés és megszentelődés kiapadhatatlan, örök forrását!

Tantum ergo Sacramentum veneremur cernui!
Azért ezt a Nagy Szentséget leborulva imádjuk!

Jézus Szíve a Magasságbelinek szent szekrénye.

I. Előgyakorlat. Tekintsd meg Jézus Szívét az Oltáriszentségben. Borulj térdre a bezárt szentségház előtt, hol Istened, Urad, szívednek Királya rejtőzik.

II. Előgyakorlat. Kérjed a kegyelmet, hogy az Úr Szívét, mint a «Magasságbelinek szent szekrényét» megismerjed és megszeressed.

I. Pont. Ó mily drága nekünk a szentségház. Istenünket, Urunkat tartja fogva. Ha nézzük a tabernákulumot, némely templomban különösen sok dísszel, drágakövel, arannyal van ékítve. Belül selyemmel párnázva, aranyhímvéssel. Hogyne, hiszen a szentségház állandó lakóhelye a földön a szent Szívnek. Ugyan minő lehet az az isteni Szív, amelyet a Magasságbeli szent szekrényének nevezünk a Jézus Szíve litániában, ha már földi lakóhelyének, a tabernákulumnak díszítésére annyi gondot fordítunk?! A mi szívünk is szent szekrénye a Magasságbelinek, valahányszor az Oltáriszentséget magunkhoz vesszük.

Ha a szentségházat nézem, észreveszem, hogy az egész formájában arányos. Jézus Szíve is, mint a «Magasságbelinek szekrénye» arányos, nincs benne egyenlőtlenység. Egyenlő arányban vannak meg benne az erények. A szentségház díszes, a templom legfőbb ékessége. Jézus Szívét is, mint szekrényt díszíti a tökéletesség, a szentség, a bölcsesség, amelyet mint isteni Személy bír. A szentségház ragyogóan tiszta és rendezett. Jézus Szíve is a tisztaság szekrénye, amelyhez a bűn salakja nem férhet; e szekrényben a legteljesebb rend uralkodik, amelyet kísértések hulláma vagy más emberi gyarlóság föl nem kavar. A szentségház a legfőbb kincset foglalja magában, az Istent. Az isteni Szívnek, mint szekrénynek legfőbb kincse a szeretet. Szeretetből adta magát értünk, szeretetet vár, szeretetből él.

II. Pont. Mennyire szükséges és kívánatos, hogy a te szíved is igazán szent szekrénye legyen a «Magasságbelinek», Jézus Szívének! Megvan-e abban is az erények aránya, díszítik-e mindezek különösen a szentáldozás előtt? Azok az erények, amelyeket e szentség vétele megkíván: a köteles tisztaság, az imaélet rendje és mindenekfölött a valódi szeretet, amellyel e szent Szívet magunkhoz vonzzuk. Ha igazán szent szekrény óhajtasz lenni, úgy zárd be szívednek ajtaját minden elől, ami annak tisztaságát veszélyeztethetné. Óvjad szívedet, neveljed magadat liliomos tisztaságra, a nagy bűnt természetesen, de a tudatos bocsánatos bűnt, sőt a rendellenességeket is kerüljed. A helyesen összeállított napirend által éri el az ember az erényes életet, amelynek pillanatról-pillanatra való betartásával hamarosan az isteni Szív szent szekrénye lesz. Foglalja ez magában naponta legkevesebb egy negyedóra meditációt, szentmisét, gyakori, lehetőleg napi szentáldozással, a nap délutáni szakában 10—15 perc adorációt a legméltóságosabb Oltárszentség előtt, ugyanennyi kis lelkiolvasmányt, egy-egy tizedet a rózsafüzérből és az esti lelkiismeretvizsgálatot. Ha mindezt az egyházi év szellemében végzed s ennek megfelelően változtatod elmékedéseid és lelkiolvasmányaid tárgyát, majd meglátod, mennyi boldog pillanat, mennyi kegyelem jut osztályrészedül.

Ima. Jézus Szíve, hálát adok neked, hogy adtál szívet, amelyet tökéletesíthetek, lelket, amelyet hozzád emelhetek, ajkat, amellyel rólad szólhatok, értelmet, amellyel reád gondolhatok, kezet, amelyet imára kulcsolhatok, térdeimet, amelyekre előtted leborulhatok, egész valómat, amelyet neked átadhatok. Tedd, hogy az én szívem a te szent szekrényed legyen a gyakori szentáldozás erejével s hogy a bűnbánat szentségével teremsem meg magamban azt a rendet, amelyet szentségi jöveveled elvár tőlem.

Fáklya.

❧ Hull a hó ❧

Svájci levél.

ORÁGA LÉLEK! Emlékszel még, gyermekkorunkban minő lázba ejtett bennünket az első hó. Táncolva, ugrándozva fújtuk a nótát: hull a hó, hull a hó! Aztán repült a golyó; repült a szánkó. Istenadta játékszer volt a csillogó, fehér hó. Ma már mindez csak édes álom a multból. Míg gyermek voltam, gyermekszemmel örvendtem a hónak. Most nem gyűrok hógolyót, nem ülhetek szánra, mégis jobban élvezem, mint valaha. Az igaz, hogy ilyen hatalmas hómezőt nem láttam sehol, ilyen arányú hóhullást nem értem soha, mint itt Svájcban, másfélezer méter

magasban. Ha megengeded s nem untatlak velem, pár gondolatot közlök abból, minő hatást kelt bennem a svájci hó.

Ami először és legmélyebben megkapja lelkemet, az alpesi téli csupa ragyogó fehérsége. Tudod, amerre a szem ellát s azon túl is. Itt mindenütt csak hó van, tengernyi tömegben tiszta, fehér hó. De még minő fehér! Ragyogóan fehér. Ünneplően fehér. Szűzi, tiszta fehér. Remek látvány ez a csupa érintetlen tisztaság. Megigézően szép világ ez a körülöttünk elterülő, véget-hosszat nem érő, szűzi fehér hótenger. Mikor a kék égboltról lemosolyog erre a gyöngyöző, kristályos hófehérségre az alpesi napsugár, az az érzés száll meg, hogy fenséges templomban vagyok. Igen ott, a természet remek templomában. Istenalkotta csodálatos domban. S ünnepel a lélek. Élvezi a tisztaság elragadóan fenséges megnyilatkozását. Sehol egy szennyfolt, sehol egy sötét pont. Egy csapásra eltűnt az őszi hervadás, az enyésző, sárba hajló lucskos világ.

Itt eszembe jut egy korunkban élt misztikus lélek látomása. Páriszt látta, a bűnös Páriszt, a modern Szodomát. Látta, amint áthömpölygött rajta egy utálatos, szennyes áradat: a bűn látványa. E szörnyű látványra halálos szomorúság ült meg lelkét s fájdalomában majd meghasadt a szíve, hogy ő ilyen városban él. De ímé édes vigaszára a templomokból fehér felhő száll fel, beborítja az egész várost. S a hófehér felhőből kiemelkedik a még fehérebb Eucharisztia és sugárözönével bearanyoz mindent.

Ez a misztikus kép újul meg előttem, mikor az alpesi hómezőt szemlélem. Oltárunk drága kincse ad a földnek új fényt, új arculatot, új értéket, új szépséget. Hófehér Szentostyánk, de sötét, de szomorú volna nélkül e világ! Míg benned éltető, boldogságtermő, angyali kenyérmező lett a mi földünk. Csak veled mondhatjuk: jó nekünk itt lenni, mert minden szegénységünk és gyarlóságunk mellett az elveszett, szépséges paradicsomot hoztad vissza közénk. Leszállott hozzánk az Isten országa. Ez a mi valódi hófehér világunk.

Drága lélek, most arról szólok, mennyire tudom élvezni magát a hóhullást. Sokat figyeltem, sokat élveztem, hogy esik a hó! Azt kell mondanom, hogy valójában a hó nem is esik. A hópelyhek szépen, csendben, kényelmesen szállnak, ereszkednek alá. Minden hópelyhely egy lebecsátott biztos ejtőernyő. Sem magát meg nem üti, sem másban kárt nem tesz. Aztán — csak figyelj meg — minő vidám társaság ez a magasból leereszkedő hóvilág. Játszozva, táncolva, himbálódzva, egymással enyelegve lejtnek alá a levegő bársonyos, sima parkettjén. Főképp, ha egy kis szellő muzsikál, pajzán jókedvükben valóságos tündéri táncot járnak. S hozzá minő bizalmasak ezek a játszi, röpke hópelyhek. Ha már megunták a keringőt, egész otthoniasan befordulnak hozzánk; nagy

kecsesen rátelepszének takarónkra, nem ritkán arcunkra, ajkunkra, friss üzenetet hozva a magasból. Hozzá meg az a sűrű tömeghullás, ami ott van. A davosi völgykatlanban mélyre leereszkednek a terhes felhők, aztán kigombolkóznak s a legönzettelenebb bőségekben egész valójukat ránk ömlesztik. Egy mindent betöltő mozgó sűrű fátyol lebeg ilyenkor előttünk, melyen keresztül alig láthatni egy kis kőhajításnyira. Egyik alkalommal 12 napig se eget, se földet nem láttunk. Csak hullott a rengeteg hó majd három méter magasnyira.

Elgondolkoztam, de találóan festi ez a hulló világ a ránk áradó istenáldást. Ez is így száll ránk. Ilyen sűrűn. Ilyen tömegben. Ilyen békésen, csendesesen Száll, hull éjjel-nappal. Árad télen-nyáron. Hull állandóan, mindenütt. Hisz a mi Atyánk, Istenünk maga a kiömlő, ránk áradó jószág. Tárháza a kifogyhatlan gazdagság. Stílusa a mértéket nem ismerő bőség. Indítóoka a mindent átölelő szeretet. Célja, hogy ő éljen bennünk s mi őbenne. Ő örök hálára készülő kegyelemhullás! Legdrágább áldás-cseppünk az Oltáriszentség. Fehér Eucharisziánk, te vagy a mi édes isteni hóhelyünk. Szemünknek kicsi vagy, mint a hóhely. Magasból jössz, mint a hóhely. Felénk szállsz, mint a hóhely. Tudsz belénk-olvadni, mint a hóhely. A mi örök gyermeki szívünknek te vagy legfőbb kincse, öröme, boldogsága, édes, isteni hóhelyünk, hófehér Eucharisziánk. Uram, Istenem, áldlak, imádlak, szeretlek érte.

Most felhívom kedves figyelmedet egyetlenegy hóhelyre. Ilyen leheletfinom kristálycsillagot sehol sem találsz. A legfinomabb brüsszeli csipke gyenge kontármunka mellette. A hóhely finom erezte utánzhatatlan. Az Isten ujja rajta. Csodálatos, hogy a jó Isten még ilyen apró semmiségre is annyi szépséget, művészetet pazarolt. De megértjük, mert ez illik az Urhoz. Ő mindenben remekel. Mit Isten ad, az mind tökéletes, az mind szép, még a legkisebb is, melynek tán csak pillanatnyi az élete. Hát akkor minő lehet az emberi élet! Hitünk súgja, hogy ez az Úr remekműve, mert önmagát mintázta benne. S látod, mi a lélekből is a legszebbet hófehérnek mondjuk. Jelezzük ezzel az ártatlanságot, az az érintetlen szépséget. Jelezzük a kegyelem diadalát az emberi természetben. Mindnyájan érezzük, hogy az ártatlan léleknek különös varázsa van. Nem tudunk hatása alól szabadulni. Gondolj csak egy ártatlan gyermekre. Keblünkre öleljük és szeretnők önmagunkba csókolni. Csodálatos, ezt teszi az Úr Jézus is vele a szentáldozásban s ezzel fenntartja a lélek ártatlanságát. Hófehér Szentostyánk a lélek hófehértégének kenyere. Ettől kapja erejét, ékességét minden emberi szeplőtelenység, jelezze azt az első-áldozó vagy a menyasszony koszorúja, avagy a krisztusi jegyesnek hófehér fátyola. Ó mily áhitattal nézek rád, hófehér Eucharisziánk!

Itt Davosban látom, hogy az emberek szeretik a havat. Még az

útról sem tolják félre. Inkább lehengerlik, hogy sima szánút legyen. Az üdülők meg alig várják, hogy leessék a hó, mert ezután jön a tiszta, száraz, napsugaras jó idő. Istenem, minő áldás, ha az ember szereti a lélek hófehérségét és van érzéke hozzá! Minő szép, egészséges, napsugaras világot jelent a tisztaság érzéke, az ártatlanság védelme, az erény és kegyelem becsülete. Az emberiség kimagasló jótevői azok az egyének, akár szülő, akár nevelő, író vagy művész, kik a lélek hófehér tisztaságát szolgálják. Ezek az élet örökös hófehér magaslatai, igazi alpesi havasok. Mindig tiszteletreméltók. Örökértékek, melyekről az élet tisztaságának termékenyítő forrásai csobognak alá. Sajnos, vannak másfajta kimagasló bércek is. Ezek lavinát termelnek és kincseket tesznek tönkre. Hány kiváló istenadta tehetség tör a lelkek, az ártatlanság, az erény megrontására! Még sajnosabb, hogy ezek ellen a lavinák ellen elfelejtünk vagy nem akarunk védőgátakat emelni. A svájci ember szereti a havat, de a lavinától fél, védekezik ellene.

Végül még egyet. Karácsonyra készülünk. Karácsonyfát várunk. Kérlek, itt a friss hótól az egész fenyves egy remekül díszített karácsonyfaerdő. Mikor pedig kigyúl benne a reggeli napsugár lángja, az egész erdő egy gyönyörűsége, fehéren csillogó, tündéri, karácsonyi látvány. Szeretném, ha te is élvezhetnéd. Most pedig búcsúzó. Boldog, kegyelmes ünnepeket! A hófehér pólyás Jézuska legyen drága lelked karácsonyi jutalma.

Német István.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Oltáregyesületünk életében újra följegyzésre érdemes esemény történt. A *Szentatya jubileumára Rómába küldendő ajándékainkból rendezett kiállításunk és eucharisztikus dicsgyűlésünk.*

A jubileumi kiállítás egészen az utolsó hétig bizonytalan volt a zárdában dühöngő járvány miatt. Az utolsó hétre mégis annyira enyhült a helyzet, hogy az oltáregyleti házban élő «Szent József és Kis Szent Teréz leányotthon» közreműködésével egészen szép kiállítást produkálhatott a Központ. Különösen gazdag és pompásan ható látvány volt a szentségmutatók, áldoztató és misézőkelyhek fényes csoportja, amilyent talán csak a legöregebb oltáregyesületi ta-

gok láttak valaha. Az ország különféle oltáregyesületeiből beküldött adománytárgyak között voltak igen értékesek is, mint például a győri oltáregyesületnek a Magyarok Nagyaszonnyát ábrázoló gobelinnel díszített szép selyemkazulája, a pápai oltáregyesület piros-fehér-zöld borromei szabású rendkívül izléses velur miseruhája, a kalocsai oltáregylet minden tekintetben kiváló érzékre valló ajándékai között egy antikmotivumú aranybrokát római kazula. De az egész kiállított anyag dízére fog válni az oltáregyesületeknek és a lapunk hasábjain már megörökített jótevőknek. Nagyon nagy volt az örömmünk, amikor a csomagolásnál mindent felbecsülve, a Magyarországból

Rómába ment jubileumi ajándékok összértékékeként 42.000 (negyvenkettőezer) P-t állapíthattunk meg. Úgy halljuk, hogy Rómában ezen tárgyakból rendezett kiállítást január elején fogja a Szentatya megszemlélni. Itt említjük meg, hogy a missziós adományunk elszállítási költségeihez Máthé Margit 2 P és a Ranolder intézeti alkalmazottak pedig 7 pengővel járultak hozzá. Isten fizesse meg.

Díszgyűlésünk okt. 28-án a szokásos nagy érdeklődés és bensőség jegyében folyt le. Előzőleg félkilenckor Öminenciája ünnepélyes szentmisét celebrált, amely alatt félórán át áldoztatott. A 10 órai díszgyűlésen ott volt a magas püspöki kar és a papság szépszámu képvisellete, számos előkelőség és a templomot zsúfolásig megtöltő hívősereg. Szónokaink értékes szép beszédeit lapunkban közreadjuk. (Kettőt a mostani — egyet a következő számban.) A 28 és 29-e közötti éjjeli szentségimádásunkon 160-an vettek részt. 29-én délután 1/46—1/47-ig tartó, szépen látogatott ünnepi szent órát *Strecke Ernő* hittanár vezette, gondolatokban gazdag elmélkedést adván. A szentórán a szentélyben az ünnepi asszisztencia is részt vett. Te Deum fejezte be ünnepünket.

Terjesztőnöi gyűlés decemberben az ügyvezető igazgató római útja miatt nem lesz.

Tagsági díjak beküldése. Felkérjük a fiókkoltáregyletek vezetőit, illetve pénztárosait, hogy a tagsági díjakat és adományokat szíveskedjenek a Központban szabályszerű nyugta ellenében december végéig leadni, mert a december 31-ik állapotnak megfelelően kell készíteni azt a kimutatást (zárszámadással), melyet Öminenciájának küldünk. Aki már januárban küldi be, csak a jövő évre könyvelhetjük el.

Vidéki — nem esztergomi — egyházmegyei oltáregyesületek tagsági díjakat és gyűjtött adományait az illető egyházmegyei igazgató úrhoz lehetőleg dec. 15-ig szíveskedjenek beküldeni, hogy ő az egész egyházmegyéből hozzáérkezett összegeket szabályszerű kimutatással a Központba december 30-ig szintén beküldhesse.

Kérvényeket december végéig kell a Központba beküldeni, mégpedig az egyházmegyei igazgató úr útján, hogy ő véleményezhesse. *Sohasem hiányozhat a miseruhákról szóló, minőséget is feltüntető leltár mellékelése. Leltár nélkül nem ítéltet helyesen a kérvényeket elbíráló zsűri, azért nem is fog nélkül bárkinek is valamit juttatni. Nagyon kérjük az oltáregyesületi terjesztőket és terjesztőnőket, hogy eucharisztikus munkájukhoz mindig a szentségi Úr Jézus kegyelmét kérjék s aktivitásukban is legyenek vele állandó kapcsolatban.*

Terjesszük az eucharisztikus gondolat hordozóit az «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm» folyóiratokat és «Az isteni Gyermekeknél» című, a Központ kiadásában megjelent páratlan tartalmú és hatású gyermekimakönyvet. Gyermekeknek karácsonyi ajándéokra különösen alkalmas. *Akinek nincs gyermeke, vegyen egy párat szegény gyermekek részére ezen imakönyvből. A legnagyobb lelki alamizsnát nyújtja vele s talán egy egész életnek ad igazán bensőséges eucharisztikus irányt.*

† **vitéz Szakvály Emilné** terjesztőnő haláláról (1929 jún. 12.) megilletődött lélekkel emlékezett meg a nov. 18.-i terjesztőnöi gyűlés. A boldogult negyven éven át volt hűséges tagja az oltáregyesületnek s mint terjesztőnő is a legnagyobb hűséggel fáradt az utolsó években a szentségi Jézus ügyének előmozdításán. Amikor nya-

ralni ment, ott is mindig előbbre vitte az oltáregyesület ügyét. Imádkozunk érte azzal a fohással, amelyet szerető családjának kegyelete írt emléklapjára: «Jutalmazzon meg nagy hitedért, Istenbe vetett rendíthetetlen bizalmadért, Istentkereső jámborságodért Téged a menny boldogságával az Úr».

† **Mère Marie de la Salette** halála. November 9-én költözött az örök házába Strassbourgból, kétnapi szenvedés után. E sorok írója a nyáron még látta őt, már akkor is gyengécske volt, de igen szívesen emlékezett Budapestre, ahol ő volt az első főnöknő. Innét Rómába, majd ereje csökkenésekor egy kisebb francia házba került főnöknőnek. Öt éve járt újra Bpsten, amikor a jószívű Mère Marie de la Charité kísérőül magával hozta, hogy még egyszer láthassa a neki oly kedves budapesti házat. Azután Strassbourgba került s itt érte a halál. Minden magyar ismerőse szívesen emlékezik rá. *Rendkívüli finomsága, szívjósága, előzékeny odaadása az oltáregyesületi munka és törekvések iránt feledhetetlenné tették őt az egyesületben.* Imádkozunk érte, hogy az Úr Jézus irgalmas Szívében lelke mielőbb megtalálja az örök boldogságot. R. i. p.!

Központi naptár decemberre. *December hó minden szerda és péntekjén délután 3—5-ig oltáregyleti munka-óra, pénteken dr. Mátrai Gyula oe-i üv.-ig. konferenciájával.*

Dec. 1-én d. u. 3 órakor a Kisdéd Jézus és őrangyalok kongregációjának gyűlése. Este 6¹/₄-kor a Virgó R. III. csoportjának gyűlése.

Dec. 5-én 1¹/₆—1¹/₇-ig szent óra az Örökimádásban.

Dec. 8-án reggel nyolc órakor elmarad az oltáregyleti elmélkedés. 10 órakor lesz az ünnepi segédletes szentmise, alatta közös szentáldozás.

Délután 1¹/₆ órakor *dr. Mészáros János* prelátnak, országos főigazgatóknak, a Kongregációs Szövetség országos elnöke szentbeszédet mond, majd meghallgatja az *összes kongreganistáink* fogadalommegújítását. — (Az eznapie és másnapie kongregációs összejövetelek elmaradnak.)

Dec. 9-én délután 4 órakor választmányi ülés.

Dec. 15-én délután 4 órakor a Szent Ignác, este 6¹/₄-kor a Virgo Rep. III. csoportjának gyűlése.

Dec. 16-án reggel 9 órakor a keresztény anyák, a Hétfájdalmu Szűz és Virgo Rep. I. csoportjának gyűlése.

Dec. 25-i éjféli szentmisére (amelyen szentáldozás van s akik áldozni óhajtanak, kívánatos, hogy 9 óra után ne egyenek) a jegyek 20-tól vehetőek át a Központi irodában délelőtt 9—3¹/₄12-ig és délután 1¹/₂3—5-ig, illetve az áldás után.

Dec. 22-től lesz az Örökimádás bejáratánál időnkint változó betlehemes expozíció.

Dec. 27-én délután 4 órakor a Virgo Rep. II. csoportjának, 3¹/₄5 órakor a Szent Anna-kongregációnak gyűlése.

Dec. 31-én 1¹/₆ órakor szentbeszéd és utána hálaadás az Örökimádásban.

Itt említjük meg, hogy az Örökimádásban naponként 6—7—8—3¹/₄9 órakor vannak szentmisék, a legfelségebb Oltáriszentség kitétele reggel 7 órakor, áldás és visszavétel délután 1¹/₆ órakor. Gyónni lehet magyarul mindennap reggel 6—1¹/₄10-ig, minden áldás után és vasárnap reggel 6—1¹/₂12-ig németül, franciául, olaszul, angolul pénteken 6—1¹/₂9-ig, a többi hétköznapiokon pedig 7—1¹/₂9-ig, csütörtökön az áldás után és szombaton délután 5—7-ig. Az összes szláv nyelveken kedd és pénteken litánia után vasárnap 7—8-ig és 1¹/₂11—1¹/₂12-ig.